

Verbonden door problemen

Verbonden door problemen

A.F. Helsing

Schrijver: A.F. Hessing

Coverontwerp: A.F. Hessing

Covermodel: Lieke Pieters en Kit Köther

ISBN: 9789402136777

©A.F. Hessing

1

Stan ploft op de bank neer. Het is weekend. Toen hij nog in de eerste zat, verheugde hij zich er altijd op en vond hij het jammer als het weekend weer was afgelopen. Dat is nu wel anders... Hij hoort de deur opengaan en draait zich half om op de bank. Hij ziet dat het zijn vader is. Vlug draait hij zich weer om. Hij hoort hoe zijn vader struikelt. 'Verdomme, gooi je rotzooi niet steeds op de grond!' roept zijn vader kwaad. Stan hoort het al aan zijn stem; hij heeft wéér gedronken. Hij zet zijn mp3- speler aan en luistert naar de klanken van de muziek. Stan sluit zijn ogen. Muziek is zijn leven en bovendien het enige vak waar hij goed in is. Als Stan zijn ogen weer open doet, staart hij in het boze gezicht van zijn vader. Stan ziet dat er rode vlekken op zijn gezicht verschijnen. 'Ik praat tegen je!' roept zijn vader. Stan laat de woorden over zich heen komen. Hij is het gewend. Zijn vader komt steeds dichterbij. Stan ruikt drank. '...en laat me een keer trots op je kunnen zijn!' hoort Stan. Hij voelt hoe hij zelf langzaam ook kwaad wordt. Stop, denkt hij. Ik ben niet degene die fout zit, maar jij! Maar hij zegt het niet hardop. Daar is hij te laf voor, een ridder Schijtlaars. Stan kijkt toe hoe zijn vader naar de koelkast strompelt. Hij haalt er een fles wijn uit. 'Stan, jongen, het leven is een groot feest, maar jij moet het ook zo houden', zegt hij met een dubbele tong. Stan springt op en gilt: 'Jij bent echt crazy in je hoofd! Ik doe nooit iets goed in jouw ogen. Nou, kijk naar jezelf!' Stan loopt naar zijn kamer.

Hij hoort zijn vader nog schreeuwen:
'Jij...waardeloos...vervelend... mormel!' Stan hoort hoe zijn vader na elk woord een slok wijn neemt. Klootzak! denkt Stan. Hij heeft gewoon een dronkelap als vader en dan is hij degene die waardeloos is? Stan knalt de deur van zijn slaapkamer dicht. Het was harder dan bedoeld. Hij luistert gespannen, maar het blijft stil. Opgelucht gaat Stan aan zijn bureau zitten. Hij doet zijn boek Duits open. Maandag heeft hij een proefwerk. Stan begint de woordjes te lezen, maar zijn gedachten dwalen af. Hij kijkt naar de foto van hun familie; vader, moeder, zoon en dochter. Ze kijken allemaal lachend in de camera. Wanneer is het fout gegaan? Stan weet het niet precies. Een jaar geleden? Toen zijn moeder ernstig ziek werd? Er wordt op de deur geklopt. Stan hoort het nauwelijks. Er wordt harder geklopt. Weer reageert hij niet. 'Stan?' hoort hij de zachte stem van zijn zusje zeggen. De deur gaat langzaam open. Zijn zusje Ariana staat in de deuropening. Haar lichtrode haren zitten in twee rommelige vlechtjes. Ze heeft een lange, witte, japon aan. Haar hand heeft een knuffel vast. Het is de oude konijnenknuffel van haar moeder. 'Stan?' zegt Ariana weer. Stan kijkt zijn zusje aan. Hij ziet hoe bleek ze is. Stan knielt neer bij zijn zusje. 'Ja?' fluistert hij. 'Wil je met me spelen?' Stan schudt zijn hoofd. 'Sorry, ik heb huiswerk.' Ariana kijkt hem smekend aan met haar grote, blauwe ogen. Stan twijfelt. 'Oké, heel even', zegt hij. Ariana pakt zijn hand en trekt hem mee naar haar kamer. 'Jij bent de dokter', zegt ze. Stan weet wat hij moet doen. Ariana wacht op de gang. 'Binnen', zegt Stan. Ariana doet de deur langzaam open. 'Dokter, waar is de spreekkamer?' Het valt Stan nu pas op hoe zwak haar stem klinkt. 'Hier.'

Ariana gaat naast hem zitten. Stan zegt niets, maar bekijkt haar eens goed. Ze heeft donkere wallen onder haar ogen en je kunt haar botten zien. 'Ariana, je moet slapen. Je bent volgens mij doodmoe', zegt Stan. Hij verwacht dat zijn zusje er tegen in gaat, maar dat doet ze niet. Ze staart hem alleen maar aan. 'Wanneer komt mama terug?' vraagt ze zachtjes. Stan voelt een brok in zijn keel. 'Ga maar slapen', zegt hij. Ariana kruipt in haar bed. Zodra ze het kussen raakt, valt ze in slaap. Stan gaat terug naar zijn eigen kamer. Hij laat zich op zijn bed vallen. 'Mama, wanneer kom je terug? Ik mis je', fluistert hij zachtjes. 'Ariana mist je ook en papa kan niet meer normaal doen. Kom alsjeblieft snel terug!'

Emma zet haar fiets tegen de muur. Eindelijk weekend! Vrolijk zwaait ze naar haar moeder, die in de tuin zit. 'Hoi mam!' Haar moeder glimlacht. Emma legt haar spullen neer en loopt naar het tuinhekje. Haar moeder doet het open en Emma gaat de tuin in. 'Mam, je moet niet te lang in de zon zitten, hoor', zegt ze. Haar moeder geeft haar een aai over haar bol. 'Hoe was het op school?' Emma haalt haar schouders op. Ze vertelt maar niet dat ze het helemaal niet leuk vindt. Ze heeft zelf voor deze school gekozen. 'Waarom neem je nooit iemand mee naar huis?' vraagt haar moeder. 'Niemand kan vanwege het huiswerk', liegt Emma. 'Jullie krijgen veel te veel huiswerk!' roept haar moeder. Emma haalt haar schouders op. 'Valt wel mee.' Haar moeder loopt naar de keuken. Ze zet theewater op. 'Mam, ik ga naar boven', zegt Emma. Ze loopt naar boven. In haar kamer is het donker. Emma doet de gordijnen open en laat zich in haar zitzak vallen. Eindelijk weekend! Emma doet haar ogen dicht. Geen irritante jongens, geen

gemene meisjes, geen gescheld, geen gesprekken... 'Je thee.' Emma doet haar ogen open. Haar moeder zet een dienblad op haar bureau. Ze glimlacht naar Emma. Emma pakt het dienblad en zet het naast zich op de grond. Ze pakt de roze koek van het schoteltje en neemt een hap. Lekker, denkt ze. 'Eet je dat op?' hoort ze een stem. Emma zoekt naar de eigenaar van de stem, maar ze ziet niemand. 'Ik walg van je!' Emma schrikt en legt de koek terug op het schoteltje. 'Ga weg!' roept ze. 'Je bent een...' Emma hoort niet wat ze is, want de deur gaat met een klap open. Haar moeder staat bezorgd in de deuropening. 'Wat is er?' Emma staart haar moeder aan. Heeft zij als enige die stem gehoord? Haar moeder gaat naast haar op de grond zitten. 'Wat is er, meisje?' Ze slaat haar arm om Emma heen. 'Niks!' roept Emma. Ze springt op en loopt naar haar bureau. 'Ik was...eh...aan het oefenen voor een toneelstuk', liegt ze. Haar moeder glimlacht. 'Je doet het dan erg goed. Ik schrok me een ongeluk!' Emma probeert te glimlachen. 'Ja, ik speel een...een ...eh...iemand die doodgaat', zegt ze. Haar moeder geeft haar een knuffel. Ze kijkt naar het dienblad. 'Drink je thee op, anders is hij koud', zegt ze. Emma knikt. Haar moeder gaat weer naar beneden. Emma ploft zuchtend op haar bed neer. Waarom heeft alleen zij die stem gehoord? Misschien komt het door de vermoeidheid. Ze had les tot vier uur. Emma drinkt haar thee op. Ze kijkt de kamer rond. Eigenlijk best kinderachtig, haar kamer; aan de muur hangen tekeningen die ze gemaakt heeft toen ze zes was, op haar bed liggen nog heel veel knuffels en er staan nog dozen met Barbies in haar kamer. Dat moet ik veranderen, denkt Emma. Ik

begin maandag. Dan ben ik niet meer dat meisje, maar gewoon Emma!

Stan doet zijn ogen open. Hij moet in slaap zijn gevallen. Hij kijkt op zijn wekker. Het is half drie in de nacht. Stan staat op en doet zijn pyjama aan. Hij sluipt de kamer uit. Uit de kamer van zijn ouders klinkt zacht gehuil. Stan kijkt door het sleutelgat, maar het is te donker om iets te kunnen zien. Zachtjes loopt hij verder. Ineens staat zijn zusje voor hem. 'Kan je niet slapen?' fluistert hij. Ariana schudt haar hoofd. Ze loopt naar de kamer van Stan en gaat op zijn bed zitten. 'Waar is mama?' vraagt ze. Stan slikt. 'In het ziekenhuis', antwoordt hij. Ariana huilt geluidloos. Ook Stan heeft het moeilijk. Hij probeert niet te huilen, maar verliest de strijd. Tranen rollen over de wangen van de kinderen. Niemand zegt iets. 'We gaan slapen', zegt Stan. Ariana knikt, maar staat niet op. Stan kruipt in bed en drukt Ariana tegen zich aan. 'We hebben elkaar nog', fluistert hij. 'Mama wordt vast beter.'

Emma wordt slaperig wakker. De zon schijnt door de gordijnen heen en de vogels fluiten luid. Zuchtend staat ze op. Ze doet haar pantoffels aan en rukt de gordijnen open. Emma ziet door het raam haar moeder in de tuin. Haar moeder ziet haar ook en zwaait. Emma zwaait terug. Ze loopt naar de badkamer en kijkt in de spiegel. Ik ben lelijk, denkt ze. Emma bekijkt haar hoofd; ze heeft puistjes, een puntige neus en haar lichtbruine haar hangt slap langs haar hoofd. Emma zucht en kleedt zich aan. Daarna loopt ze naar de tuin. 'Hoi meisje', groet haar moeder. Emma steekt haar hand op. 'Heb je al ontbeten?' 'Ja, een boterham met

kaas', liegt Emma. Ze heeft helemaal niet ontbeten. Dat leek haar beter. 'Kom gezellig bij me zitten', zegt haar moeder. Emma schudt haar hoofd. 'Ik ga een stukje wandelen.' Emma loopt de tuin uit en begint te rennen. De straat uit. Na een tijdje krijgt ze steken. Ze leunt tegen een boom en probeert op adem te komen. In de verte ziet ze een jongen van school. Hij zit een paar klassen hoger. Hij is samen met zijn zusje. 'Stan, mag ik een ijsje?' hoort Emma haar zeggen. Emma kijkt naar de ijscobar. Ze heeft zelf ook wel zin in een ijsje. 'Nee', zegt ze streng tegen zichzelf. 'Daar word je alleen maar dik van!' Emma begint weer te rennen.

Stan loopt samen met zijn zusje naar de ijscobar. Het is prachtig weer en gelukkig konden ze even wegglijpen uit huis. 'Wat willen jullie?' vraagt een vriendelijke man. 'Banaan!' roept Ariana. 'Een ijsje met banaan en een ijsje met aardbei', antwoordt Stan. De man maakt de ijsjes. 'Dat is dan twee euro.' Stan pakt het geld uit zijn portemonnee. Likkend lopen ze weg. 'Stan, kunnen we naar het vijvertje?' vraagt Ariana. Het vijvertje is een grote vijver waar een zwembad van gemaakt is. Stan heeft niet zo veel zin om te gaan zwemmen. 'Nee', antwoordt hij. 'Ik ga naar Sem.' Hij kijkt naar een meisje die fanatiek aan het rennen is. Ze komt hem bekend voor. 'Mag ik dan mee?' vraagt Ariana. 'Waarheen?' vraagt Stan verward. 'Naar Sem!' Stan schudt zijn hoofd. 'Sorry, maar je kan echt niet mee. Bel anders Leen. Je kan met haar afspreken.' 'Oké, oké. Ik bel Leen wel', zegt Ariana. Ze pakt Stans mobieltje en toetst het nummer van haar vriendin in.

'Hoi Leen!'

‘...’

‘Ja, leuk. Ik kom naar jou toe, oké?’

‘...’

‘Tot straks!’

‘...’

Ariana hangt op. ‘Ik ga naar Leen’, zegt ze tegen Stan. Stan knikt. ‘Vraag maar of je mag blijven logeren’, zegt hij. Ariana knikt en holt weg. Stan kijkt zijn zusje na. Hij zucht en loopt richting school. Daar heeft hij met Sem afgesproken. Sem is zijn beste vriend. Ze zijn al bevriend sinds de basisschool. ‘Hoi’, zegt Stan. Sem steekt zijn hand op. ‘Ik dacht dat je niet meer zou komen!’ Stan kijkt zijn vriend grijnzend aan. ‘Je kent me toch?’ Sem moet lachen. ‘Ja, je komt altijd, maar wel te laat’, antwoordt hij. ‘Zullen we naar jou toe?’ vraagt hij. Stan schudt zijn hoofd. ‘Nee, dat is niet gezellig.’ ‘Man, je pa is niet thuis. Lekker rustig, toch? Bij mij krioelt het van de kinderen. We zijn met z’n negenen’, antwoordt Sem. Stan raakt lichtelijk in paniek. ‘Het kan niet! Ik...mijn pa...eh...ik mag even niemand mee naar huis nemen, vanwege...’ Stan aarzelt of hij zijn zin wel moet afmaken. ‘...je ma’, maakt Sem zijn zin af. Hij knikt begrijpend. ‘Het is al goed.’ Stan haalt opgelucht adem. Sem zou eens moeten weten hoe het eigenlijk bij hem thuis is...

Emma rent door het park. Ze is kapot. Hijgend stopt ze. Een oude vrouw komt naar haar toe. ‘Gaat alles wel goed, meisje?’ vraagt ze bezorgd. ‘Alles...gaat...goed’, brengt Emma er moeizaam uit. ‘Weet je het zeker?’ Emma knikt. De vrouw aarzelt even, maar loopt verder. Emma laat zich op haar rug vallen. Waarom

denkt die oude vrouw dat er iets mis met haar is? Alles gaat goed! Emma sluit haar ogen. Ze is uitgeput van het rennen. Hoe lang rent ze nu al. Twee, drie uur? Als ze weer een beetje op adem komt, doet ze haar ogen open. Langzaam komt Emma overeind. Haar benen voelen aan als lood.

Sem doet de voordeur open. 'Treed binnen in mijn paleis', grapt hij. Stan loopt naar binnen. Uit de woonkamer komt gegil en gelach. 'Laten we maar naar boven gaan', zegt Sem. Ze lopen de trap op naar de kamer van Sem. Stan gaat op het bed zitten. Sem haalt een mapje tevoorschijn. 'Wat is dat?' vraagt Stan. Sem lacht geheimzinnig. 'Dit, mijn beste vriend, zijn meiden van school!' Stan moet lachen. Sem en meiden... 'Ik heb er al tachtig verzameld!' roept Sem trots. 'Foto's, bedoel ik.' Stan pakt het mapje en gooit het richting de prullenbak. Hij mist. 'Je moet eens kappen met die debiele hobby! Meiden zijn ook mensen', zegt Stan. Sem raapt het mapje op en legt het op zijn bureau. 'Voor de schoolkrant?' probeert hij. 'Nee, Sem. Over de schoolkrant gesproken, we moeten nog heel wat doen!' Sem gooit het mapje in de prullenbak. Hij pakt zijn laptop en gaat naast Stan zitten. Ze zijn al druk bezig wanneer de moeder van Sem binnenkomt met cola en chips.

Emma is eindelijk bij school aangekomen. Ze loopt naar de tuin. Maar daar is haar moeder niet. Vreemd, denkt ze, normaal zou haar moeder met dit weer in de tuin zitten. Ze loopt naar binnen. In de keuken staat haar moeder met een brief in haar handen. Haar handen trillen. 'Je hebt post', zegt ze. Emma pakt de

brief aan. Ze weet al van wie hij is. Voorzichtig scheurt ze de brief open en begint te lezen.

Lieve Emma,

Het is hier heel mooi weer. De fluitende vogels brengen me rust. Maar het is wel leeg, zonder jou en mama. Ik zal jullie snel bellen en dan zal ik iets heel leuks gaan vertellen: ik kom terug! Ik ben genoeg ontspannen om mijn oude leventje op te pakken. Ik ga weer werken en mama heeft ons opgegeven als pleeggezin. Misschien krijg je dan wel een pleeg- zus of broer. Dan zijn we met z'n viertjes.

Tot snel!

Liefs van je vader

Emma legt de brief op tafel. 'Fijn', zegt ze droog. Haar moeder legt een hand op haar schouder. 'Liefje, papa komt snel terug. Dan zijn we weer samen!' 'Misschien met een pleegkind', antwoordt Emma. Haar moeder glimlacht. 'Liefje...' 'Mam!' De telefoon gaat. Emma verroert zich niet. Haar moeder zucht en pakt de telefoon.

'Hallo, met Helena.'

'...'

'Hoi! Ja we hebben hem ontvangen.'

'...'

'Ja, ze mist je.'

Emma weet dat het haar vader is.